

*Казки,
що допоможуть
дитині...*

*Казки,
що допоможуть дитині
краще зрозуміти та прийняти
певні зміни в родині*

*Гураль Н.О.
соціальний педагог*

*м. Камянець – Подільський
2020р.*

Казки, що допоможуть краще зрозуміти та прийняти певні зміни в родині. Кам'янець – Подільський, «Лелека» 2020.

Рецензенти:

Вершегрук Л.С. – завідувач ЗДО №23 м. Кам'янця – Подільського;

Мельник Т.І. – вихователь – методист;

Юрчук Л.Г. - вихователь – методист .

Неможливо уявити дитячого мислення і дитячої мови без казки - живої, яскравої, яка захоплює свідомість і почуття дитини. Казка глибоко проникає в думки дитини, змушує замислитися. Читаючи казку дитина потрапляє у чарівний світ мрій, фантазуючи уявляє, аналізує, розмірковує, а значить розвивається - відбувається формування особистості.

Казка для дитини – це цілий світ, в якому вона росте, розвивається та пізнає його; знайомиться з багатьма поняттями, наприклад: «добро і зло», «правда і кривда», «чесність», «брехня», тощо. Тому важливим етапом є правильно підібрати матеріал, щоб позитивно впливав на дитину.

У більшості світових казок світу, такі герої як прийомні батьки, вітчим, мачуха, зведені сестри і брати носять негативний та злий характер, що погано сприймається читачами. І коли дитина стикається із змінами у своїй родині, то асоціативно погано сприймає таку людину, що і робить налагодження відносин у родині проблематичним.

Ця робота пропонує цикл казок про казкові пригоди родин, які пов'язані між собою не кров'ю, а духовними цінностями, любов'ю та повагою один до одного. І якщо у житті дитини мають відбутися зміни в сімейних відносинах, то книга найкраще допоможе морально підготувати маля до таких змін.

Книга буде корисна батькам, педагогам, які зацікавлені у правильному формуванні свідомості та уяви дітей.

Зміст

1. Передмова	4
2. <i>Казка про прийомних батьків</i>	
«Подарунок долі»	6
3. Запитання для обговорення.....	13
4. <i>Казка про мачуху та зведену сестру</i>	
«Нова родина».....	14
5. Запитання для обговорення	20
6. <i>Казка у віршах про прийомних дітей</i>	
«Гніздо надії».....	21
7. Запитання для обговорення	29
8. <i>Казка про заснування дитячих будинків</i>	
«Змій Жирохлоп»	30
9. Запитання для обговорення.....	37
10. <i>Казка про прийомних та рідних батьків</i>	
«Жасминовий кущ»	38
11. Запитання для обговорення.....	45
12. <i>Казка про вітчима</i>	
«Чорний Лорд».....	46
13.Запитання для обговорення.....	59
14.Закріплення матеріалу : розвиток дрібної моторики та творчої уяви дитини.....	60

Передмова

Один з ефективних засобів розвитку у дитини доброзичливих взаємин є казка. Казка - це ланцюжок пригод, незвичайних ситуацій, що виникають у житті персонажів, а от же і їхніх дій щодо розв'язання певних завдань.

Неможливо уявити дитячого мислення і дитячої мови без казки - живої, яскравої, яка захоплює свідомість і почуття дитини. Казкові проблеми та способи їх вирішення сприяють вихованню певних рис людини, підготовці дитини до сприймання світу і Всесвіту. Слухаючи казку, дитина вчиться відрізняти правильні вчинки від неправильних, добрих персонажів від злих, бачить негативні наслідки поганої поведінки. Вона невимушено підводить дітей до самостійного висновку: чому саме потрібно поводитись гарно, чому лише позитивні вчинки приводять до справжньої радості і задоволення.

Вчені вважають, що фантастичний казковий світ, сповнений див, таємниць і чарівності, завжди приваблює дітей. Вони з радістю поринають у світ уяви, активно діють у ньому. Психологи, педагоги, лінгводидакти вважають казку дієвим засобом виховання й використовують її для розвитку різних сторін особистості дитини. Але роль казки в житті дітей батьки часто недооцінюють. Насправді її вплив на формування особистості дитини вже доведено психологами.

Оскільки казки глибоко проникають в думки дитини, змушують замислитися. Читаючи казку дитина потрапляє у чарівний світ мрій, фантазуючи уявляє, аналізує, розмірковує, отже, розвивається - відбувається формування особистості.

З давніх часів в українській та світовій літературі написано безліч чарівних, фольклорних, анекдотичних, соціально-побутових, про тварин та інших казок. Що стосується соціально – побутових, то це казки про побут,

родину, сімейні цінності тощо. Аналізуючи такі казки, часто бачимо, що в них, таких героїв як: мачуха, вітчим, зведені сестра, брат - описують в негативному світлі. Слухаючи такі казки, діти асоціативно сприймають ці поняття та негативно, налаштовані проти таких людей, якщо вони з'являються у їхньому житті.

Щоб описати дружину батька, жінку, яка замінює дитині маму використовується слово «мачуха». Як на мене, - це слово грубо звучить, лише його вимова налаштовує дитину та навколишніх людей, негативно сприймати нову жінку в своє життя. Хоча досвід предків та сучасного життя показує, що багато людей готові виховувати, любити не рідних по крові дітей, але вони стають рідними та близькими їм по духу.

Як би хотілося, щоб кожна дитина жила зі своїми батьками, щоб сиротинці були порожніми, щоб всі щасливо жили у своїх родинях. Але, на жаль, дуже часто в житті так складаються обставини, що діти змушені жити з не рідними їм батьками, чи одним з батьків, зі зведеними сестрами, чи братами.

Тому дуже важливо підготувати дитину до обставин, які склалися. Не пускати все за течією. І розраховувати на те, що нові родичі (мачуха, вітчим, зведені сестри чи брати) самі все зроблять, щоб налагодити стосунки з вашою дитиною. Це не так! Потрібна підготовка та прикласти максимум зусиль зі всіх сторін, щоб налагодити стосунки та подружитися з дитиною. І ця книга допоможе родинам, які опинилися в подібних ситуаціях, позитивно налагоджувати стосунки між дітьми та іншими родичами.

Казка
про прийомних батьків
«Подарунок долі»

Феї народжуються від першого сміху немовляти. Ось так і народився наш герой. Він мав з'явитися в мальовничій долині фей, де життя буянило радістю та щастям. Але не так сталося, як гадалося.

Під час перельоту його сміхотинки, здійнялася велика буря, вітер перевертав все на своєму шляху, довго була негода. А коли вщухла, то квітку з хлопчиком віднесло далеко – далеко, в чужі краї. Він опинився в Чорногорому лісі, де було завжди холодно, мокро і темно. Там живе чоловік та дружина - гноми, їх прогнали з Квіткової долини, бо вони були злими, капостили та завжди ображали інших гномів, тварин. Вони мріяли про дитину, але не судилося. Дітей вони не мали, може через це вони і сповнені

злості до інших.

Гномику Журі ніколи нічого не подобалося і вона завжди на все злилася. Навіть готуючи їжу чи прибираючи у хижці - вуркотіла собі під ніс. Вона хотіла повернутися назад у Квіткову долину: там було сонячно, світло, цвіло багато різних квітів, трав, дерев та кущів, росло безліч ягід та смачних плодів. Мешканці того краю були добрими, щирими та щасливими. А Жура, щоб повернутися нічого не робила: не хотіла змінюватися та ставати добрішою. Жужа, її чоловік - змирився з таким відстороненим життям.

Ось одного разу гномик Жужа пішов у ліс заготовляти хмиз на зиму. У лісі, як завжди було темно, волого і дуже тихо. Інколи лунав писк кажанів, дзюркотіла вода, стікаючи по лісових скелях, дзижчали комарі. Раптом гном помітив серед темряви маленький вогник, який мигав у далечині.

Йому дуже цікаво стало, що то таке і де воно взялося у цьому лісі? Гномик йшов на мерехтливе світло, намагаючись не загубити його. Хоч він і шукав довго та трохи заморився, але здаватися не хотів, Жужа відчував, що йому просто необхідно знайти те світло.

Нарешті, на каміні, серед хащів цей вогник зупинився і тихо почав опускатися на траву. Гномик злякався, що загубить його і чим швидше побіг за ним. Підійшовши ближче, Жужа побачив, що це не вогник, а красивий синій бутон квітки, що мерехтів з середини та віддавав приємним теплом. Він обережно взяв його і пішов додому, щоб показати жінці.

Зайшовши в хату гномик, як завжди, побачив сумну та сердиту дружину, що сиділа в кріслі та зашивала одяг чоловіка. З великою радістю та захопленням гномик розкрив долоні і показав лісову знахідку. Жура дуже зраділа подарунку, вона давно не відчувала такого тепла, яке йшло від бутона. Гноми поклали його в горщик з камінчиками, залили водою. Вони любили спостерігати і милуватися його мерехтінням, грітися від його тепла.

Одного ранку Жура прокинулася ще коли сонце на небі не зійшло і побачила, що бутон розцвів: гарна темно синього кольору квітка, а в середині, згорнутий в клубок хлопчик, який міцно та солодко спав. Жінка швидко пішла розбудила чоловіка, щоб показати йому диво.

З просоння гном не зрозумів, що сталося, він гадав, що йому ввижався хлопчик, але дружина вилила на нього кувалду прохолодної води, щоб той прокинувся.

- Ой, йо йо! Що ти робиш, жінко? О, Господи! Що це? Це ж дитя! Цікаво, як він потрапив на цю темну галявину? Мабуть, через бурю, що нещодавно була. - Довго радився гном з жінкою, що будуть робити з малюком. Вирішили залишити у себе. Зізнатися чесно, вони зовсім не вірили своєму щастю. Невже їм, злим вигнанцям, такий подарунок долі!

Піклуючись про дитину, вони і не думали, що у них є так багато любові та доброти, яка вони проявляли до хлопчика. Хоч гноми не знали

жодної казки, але щовечора, перед сном, розповідали малюкові різні історії зі свого життя та життя своїх знайомих. Часто гралися та ходили у походи.

Зі своєї сорочки Жура пошила одяг для Оліса, так назвали вони хлопця. Ох, і не одну сорочку їй прийшлося різати на одяг. Оскільки хлопець був дуже допитливим та спритним: в хату, майже завжди приходив, як не в болоті, то порваних штанях. Але жінка не скаржилася, вона дуже прикипіла душею до хлопчини, їй подобалося піклуватися про нього.

Оліс від батька - гнома вчився рибалити, визначати сліди тварин, шліфувати камінь, майструвати з дерева, всього, що той міг його навчити. У цій родині хлопчик був дуже щасливим. Він любив своїх названих батьків-гномів.

Якось ввечері, коли хлопець вже спав Жура промовила до чоловіка:

- Ми повинні дати йому інше життя. Ти ж бачиш, йому важко жити у цьому лісі, на болоті. Давай підемо у Квіткову долину: вибачимося, станемо кращими, будемо в мирі з іншими жити. Дамо Олісу шанс рости у кращому місці.

- Я бачу і чудово розумію! Дякую, що ти заговорила про це, бо я не наважувався, – сумно сказав гном – не знаю чи нам дозволять повернутися? Що буде з Олісом, якщо нас знову проженуть? Вони ж заберуть його? Він буде жити там з такими як він, феями. Я люблю його і не уявляю свого життя без нього. Я боюся. – продовжив Жужа.

- Мені теж боязко за це. – сказала Жура – але розумію, що жити тут йому не можна. Я все зроблю, змінюся: поважатиму інших, стану доброю, щоб нас не прогнали і ми жили там разом з сином. А ти?

Гномик дивився то на ліжечко, де спав хлопчик, то на дружину. І зрозумів, що Жура, вперше, насправді готова стати доброю, а тоді промовив:

- Добре! Якщо ти змінишся, то і я змінюся. Треба лише знайти хороший час та підготувати Оліса.

У хлопця вже вирости крила і він пробував трохи літати. Одного разу Оліс зі своїм другом кротом Луї пішли через темний ліс у долину папороті. Коли вони відійшли вже далеко від дому, зненацька піднявся сильний вітер, закрутив хлопця у вихорі та поніс із собою. Він не

міг протистояти йому, оскільки крила були ще дуже слабкі. Луї біг за другом, намагався спіймати, але марно. Вітер стих, а неприємного Оліса закинув у воду. На щастя, Луї наздогнав друга і витягнув на берег. Прийшовши до пам'яті хлопець сказав:

- Дякую, друже! Ти врятував мене.

- Ми ж друзі. А друзів у біді не залишають. Настав вечір. Здається, ми заблукали. – промовив Луї. Тож хлопці вирішили підсохнути, дочекатися ранку і тоді йти додому. Розпалили багаття і сіли грітися біля нього.

Тим часом, у дома мама Жура та тато Жужа місця собі не знаходили, дуже хвилювалися. Вечір, а Оліс не повернувся з прогулянки. Такого раніше ще ніколи не було. Вони взяли факели з вогнем, разом з батьком Луї, почали шукати їх: опитували всіх звірів та птахів, може хтось бачив їхніх дітей. Вже була темна ніч, вони довго шукали по лісі, але марно. Мама гном намагалася не панікувати, але серце стискалося сильно і сльози котилися з по щоках самі по собі. Тато пробував заспокоїти дружину і бути сильнішим, але в грудях палало полум'я, він хотів кричати від болю, але тримався через Журу. Їм дуже хотілося знайти свого Оліса. Одна пташка сказала, що з висоти бачила, як горіло багаття у долині папороті, але чи був хтось коло нього не помітила. Вони вирушили туди, в надії, що зустрінуть дітей. Під ранок батьки прийшли на те місце, що казала пташка, дивляться: багаття затухло, тепло тримає розжарене каміння, що було у вогні.

На траві, обкутавшись у листя, сплять солодким сном юнаки. Ох, і радості не було межі! Хлопці розповіли про свої пригоди і чому так сталося. Батьки міцно обійняли своїх дітей та повернулися назад. Але за те, що далеко відійшли від дому і не знайшли спосіб повідомити батькам про свої пригоди, хлопців покарали: замість ігор - збирання хмизу та грибів з батьками, протягом двох днів. Оліс та Луї не гнівалися на батьків, бо знали, що це заслужено. Адже, завжди за свої вчинки потрібно відповідати.

Пройшло декілька днів, гноми поговорили з сином, зібрали найнеобхідніші речі та вирушили у Квіткову долину. Вони вибачилися перед усіма мешканцями, яких раніше ображали, поговорили зі старійшиною і сказали, що прийшли заради дитини. Вона не повинна страждати за їхні вчинки. Оліс – це не лише фея, яку вони знайшли серед темного лісу, а ще їхній син, якого вони дуже люблять. І хочуть, щоб він жив у гарному місці, серед добрих створінь, таких як і він.

Мешканці казкової долини дозволили гномам, разом з сином-феєю жити там. Жужа і Жура дійсно дуже змінилися, вони стали добрими, завжди допомагали та підтримували інших.

Оліс познайомився з іншими мешканцями і феями. Разом вони дружили, літали та багато добрих справ робили. Хоч хлопець був заклопотаний справами, але завжди пам'ятав та часто навідував своїх названих батьків-гномів, які з дитинства оточували його турботою та любов'ю.

Запитання для обговорення

1. Як народжуються феї?
2. Чому родину гномів прогнали з Квіткової долини?
3. Що побачив у темряві гном Жура?
4. Як назвали хлопчика і що вирішили з ним зробити гноми?
5. З чого шили одяг для хлопчика?
6. Чого навчав тато Оліса?
7. Чому гноми вирішили повернутися у Квіткову долину?
8. Хто найкращий друг Оліса?
9. Які пригоди пережили два друга?
10. Хто шукав Оліса та Луї?
11. Де та коли знайшли хлопців?
12. Яке покарання понесли хлопці за свої вчинки.
13. Що зробили гноми, щоб повернутися у Квіткову долину?
14. Чи стали кращими гноми? Чому?

Казка
про мачуху та зведену сестру
«Нова родина»

Орест – люблячий батько, який виховував доньку самостійно, оскільки дружину втратив п'ять років тому, під час великого стихійного лиха на Буковині. Він сам виховував кучеряву рудоволосу дівчинку, яку звали Соня. Вона була енергійною та завзятою дівчинкою. Завжди допомагала татові по господарству. У свої сім років, вона вже ходила в магазин, поливала квіти, підмітала двір, пробувала мити посуд, доглядала своїх домашніх улюбленців: собачка – Лалі, котики – Мисько і Жмурко та черепашка – Озі. Це були її найкращі друзі, яких вона дуже любила.

Через дорогу по сусідству жила старенька самотня бабуся, якій Соня часто допомагала: бігала за хлібом, пасла гусей та пригощала смаколиками, які тато приносив після роботи.

Якось на вихідні батько повідомив дівчинці, що скоро в неї з'явиться нова мама та сестричка. Дівчинка спочатку дуже зраділа, а потім злякалася як воно буде: раптом Соня стане зайвою чи зведена сестра з новою мамою не полюблять її. Такі питання заплутали думки дівчинці, що вона дуже боялася знайомства з новою ріднею. Але тато підійшов до донечки і сказав:

- Доню, ти ж знаєш, що я тебе дуже люблю. Ти найкраще, що є у моєму житті. – обіймаючи дівчинку, продовжив Орест, - але на жаль, ми з тобою лише двоє, нам потрібна жіноча допомога. Єва та тітка Ліна також самотні, вони потребують чоловічого захисту та підтримки. Тому ми вирішили, що буде краще об'єднати наші родини і створити одну велику сім'ю. Ми обов'язково будемо разом щасливими.

Дівчинка вислухала батька, міцно обійняла, але промовчала та пішла до своєї кімнати.

Недільного ранку, після церковної служби, батько з Сонею пішли гуляти в парк: купили два морозива та великий гарний кошик білих ромашок. Дівчинка гралася на майданчику, інколи, поглядала на тата, в якого від хвилювань а ж квіти в кошику танцювали.

Під'їхало таксі, вийшла з нього висока та гарна жінка з подарунковою коробкою в руках, а за нею темноволоса сором'язлива дівчинка.

Батько познайомив доньку з новими членами родини. Жінка дала Соні рожеву коробку з різнокольоровими метеликами, перев'язану фіолетовою стрічкою, і промовила:

- Мене звать Ліна! Мені дуже приємно познайомитися з тобою, Соня. Тато багато розповідав про тебе. Надіюся, що ми з тобою станемо подругами.

Дівчинка подякувала, взяла морозиво, інше дала дівчинці і вони пішли на дитячий майданчик. Зведену сестричку, звали Єва, і вона такого ж віку, як і Соня.

Прошло зовсім мало часу, як тітка Ліна оселилася з донькою у домі, де жила Соня з татом.

Якось дівчинка вийшла в садок і побачила, що кущі лохини, ожини, смородини, агрусу та малини були прим'яті та поломані. А собака бігає по всьому садку. Лалі завжди все топтала, якщо її звільняли з вольєру. Тому тато, забороняв відкривати вольєр, лише на повідку під час прогулянки.

Дівчинка не встигла татові розповісти про садок, як він вийшов з хати і побачив, що наробила Лалі. Батько дуже засмутився, оскільки любив доглядати свій сад та отримувати корисні та смачні ягоди. У розпачі та гніві, тато сказав:

- Софія, ми ж домовлялися, що ти більше не будеш відпускати Лалі з вольєру. Ти ж знаєш, скільки шкоди вона може зробити?

- Тату, я не звільняла її. Я не знаю, як вона вийшла, - сумно промовила дівчинка.

Але батько не послухав доньку, оскільки він знав як сильно вона любить свою собачку.

Дівчинка засмучена пішла до кімнати. Мама Ліна стала на сторону дівчинки, намагалася поговорити з нею, але марно, вона не підпускала її до себе.

Одного ранку, прокинувшись, Соня пішла на кухню, за столом сидів розгніваний тато і чекав на дівчинку. Чомусь він вирішив, що вона взяла косметику тітки Ліни, помалювала стіни у кімнатах та поклала собі під подушку, де вони її і знайшли. Батько лютував, він був дуже розчарований поведінкою доньки.

Дівчинка, зі сльозами на очах побігла у сусідній двір, до бабусі: може там вона чимось допоможе.

Стара жінка зраділа, побачивши дівчинку, адже дуже любила її. Сусідку зацікавив настрій дівчинки: завжди була сонячна, життєрадісна, а сьогодні смуток та сльози в очах. Софія все розповіла, що з нею сталося. Жінка уважно вислухала, а тоді промовила:

- Заплющ очі, доню, та уяви, що Ліна – моя донька, яка приїхала до мене в гості, а до вас лише інколи приходять. Як моя донька, як людина, вона тобі подобається?

Дівчинка заплющила очі, а тоді сказала:

- Як це? Ніби вона до Вас приїхала? – тихим здивованим голосом промовила Соня, - тітка Ліна вона добра: грається з моїми котиками, з Лалі, смачно готує. Вона захищає мене перед татом, завжди цікавиться моїми справами. А ще вона дуже багато читає Єві цікавих книг. Мені теж цікаво про що вони, але я виходжу, коли вони читають. Єві поталанило з такою мамою.

- Ось тепер розумієш, що Ліна, хороша жінка, ми теж познайомилися. Але ти не даєш їй шансу пізнати себе та дізнатися, яка вона? Мені здається, що вона б тобі сподобалася.

- Не потрібні, вони нам! Мені з татом раніше добре жилося. Для чого вони приїхали? – сердито сказала дівчинка.

- Доню, на жаль, в житті так буває, що хтось від нас має йти, а хтось приходить. Ми маємо звикати до обставин, які нам посилає життя. Ти маєш розуміти, що як і тобі, так і татові, його дружині та дівчинці Єві, теж важко: у вас всіх змінилося життя. Всім треба навчитися жити, щоб не ображати один одного. Тобі ж не приємно, коли Єва робила капості, а тато думав, що це ти. Правда?

- Так! Вона навмисне хоче, щоб на мене тато ображався. Їй це подобається.

- Софія, ти ж не даєш шансу потоваришувати з тобою. Ось тому вона так себе проявляє. Спробуй також подивитися на неї як на самотню дівчинку, яка хоче знайти подругу, а не на зведену сестру. І коли ти відкриєш своє серце для них, ти побачиш як все зміниться в кращий бік.

Йшовши до магазину, за продуктами бабусі, дівчинка думала про слова старенької. І вона вирішила спробувати, дійсно, пізнати їх краще. Цього вечора перед сном, коли нова мама почала читати книгу Єві, Соня не вийшла з кімнати, як завжди, а залишилася слухати історії. Жінка так цікаво та гарно читала, що дівчата просили ще та ще. Так, під її голос вони і заснули. Зранку Софія вибачилася перед Євою за те, що ігнорувала та не хотіла дружити з нею. А Єва перепросила за свої не гарні вчинки. Відтоді дівчата дуже потоваришували: разом гралися, каталися на велосипеді, навчалися та ще багато чого. Найголовніше, що їм подобалося проводити час разом. І вони стали не лише подругами, а справжніми сестрами.

Як тільки дівчинка перестала дивитися на мачуху, як на ворога, то побачила, яке добре серце вона має, і як добре відноситься до них з татом.

Жінка намагалася як найбільше часу приділяти донькам: разом навчалися, гралися, відпочивали, обробляли город та квітники. Вона навчала їх цікавим та корисним речам.

Батьки часто проводили час з дівчатками. Вони не виділяли дівчат: чи рідна, чи то пасербиця. Любили їх однаково.

Софія і тато були дуже щасливими, що Ліна з сестричкою, прийшли у їхнє життя. Лише дівчинці було соромно за свою поведінку на початку відносин, але тітка Ліна ніколи не згадувала минуле. Соня ділилася з нею своїми тривогами та проблемами, вона стала для дівчинки не мачухою, а справжньою мамою, подругою, яка завжди знала як підтримати та допомогти своїй дитині.

Запитання для обговорення

1. З ким росла дівчинка?
2. Хто були найкращими друзями Соні?
3. Кому допомагала дівчинка?
4. Чому дівчинка не хотіла знайомитися з новою ріднею?
5. Що подарувала дівчинці тітка Ліна?
6. Хто наробив шкоди у саду?
7. Як сприйняла дівчинка зведену сестру – Єву?
8. Хто допоміг подивитися на нових рідних з іншої сторони?
9. Як відносилася нова мама до Соні та її батька?
10. Чи була родина щаслива?

У долині на тополі,
Із пір'їнки, з волосинки
Та ще із соломинки, і гілячок,
Гава змайструвала гніздо міцненьке:
І надійне, і тепленьке, і містке та зручненьке.
Щоб яйця відкладати та діточок зростати,
Білий світ їм показати.
Ось сюрприз вже є – цілих троє!

Гава добра мати.
Все яйця вигріває,
веселі пісеньки співає,
та далеко не літає.
Мріє пташеняток своїх доглядати,
Життєйських мудростей научати.
Ось шкарлупки затріщали,
І малятка запищали:
Дві сіренькі доні, і маленький хлопчик.
Мама пташенят своїх любила,
пестила і пригортала.

Відлетіла підкріпитися,
І запаси поновити,
щоб малят нагодувати.
Облетіла все довкола.
Їжі мало, не вистачає.

Полетіла далі й далі,
Там багато їжі.
Гава перекусила,
Їжі діткам назбирала,
І чим дужче до пташенят полетіла.
Тут не знати звідки:
Грім гримить, блискавиця,
Град і дощ, вітер сильний.
Словом – велика буря .

Гава замість того,
щоб перечекати лихо,
Вмить відправилась ще швидше,
До дітей своїх спішить.
Раптом вітер обриває
гілку дерева велику -
Прямо в Гава полетіло,
Маму Гава придавило ...
У пташиний рай
відправилась ця пташка,
у вічність, небуття....

Стихла злива, небо голубе,
Сонце світить.
Ніби лиха й не було,
Лиш розкидані дерева,
Річка вийшла з берегів.
Підтоплено, розмито все довкола.
А пташенята?

Мама Гава добре постаралася,
гніздо міцне – навіть буря не добралася.
Зуміло вберегло їм життя воно.
Самотні, холодні та голодні
Залишились самі.
Де мама? Чому не прилітає?
Невже не любить їх вона?

Та лиш вони не знають
гіркої правди свого життя.
Сум і смуток їх чекає,
а може й те, що до матері підуть,
Без їжі та тепла.
Сумно маму звали,
Так пищали, що не було сил.
Вже не дзвінкий писк,
А глухий та хриплий писк,
ледь чутний ...

Не знати звідки
В небі пролітала
Зграя диких голубів,
Кружляли, воркотіли
І далі полетіли.

Лиш голуб та голубка,
Від решти відставали, не поспішали –
Все мальовничими пейзажами милувались.
Та голубка притомилася,
Вирішили на тополі відпочити,
А згодом зграю наздогнати.
Лиш на гілку приземлилась,
Пташенят угледіла вона:
Майже бездиханні,
ледь ворушилися вони.
Голуб та Голубка –
Не зуміли мимо пролетіти,
До гнізда підлетіли.
Серце плаче:
Кволі та холодні, їсти вже не просять,
Лиш дивляться далеким
Та порожнім поглядом кудись.
Голубка у гніздечко сіла,
Пташенят крилом накрила.

Пригорнула, відігріла...
Ось і голуб повернувся,
З їжею: з черв'ячком і хлібом крихти.

Тут – пташененята заспівали: дзвінко,
Весело та вдячно.
Вмить їжу всю доїли.
За все голубам «дякую» казали.

Згряя голубів підлетіла,
щоб забрати парочку свою.
Та голуб з голубкою,
не змогли відлетіти,
маленьких пташенят залишити.
Чекати стали, щоб гави повернулись:
Може десь політ важкий,
не встигли вчасно прилетіти.
День, два...тиждень вже пройшов
Батьків птахів нема...

Голубка з голубом воркували,
Стали радитись удвох.
Що ж робити? Як залишити пташат?
Чи покинуть свою зграю,
Своїх рідних, друзів,
Чи малят лишити?
Вони ж маленькі крихітки такі,
Не виживуть самі.
Довго думали, гадали
І рішення своє прийняли:
- Ми не можемо летіти,
Нехай друзі вибачають,
Але тут потрібніші ми.
Стали разом доглядати,
Пташенят малих.

Із яєчок вже свої дитятка появились.
Та голуби – батьки дітей не розділяли.
Чи маленьких гавенят,
чи то своїх голубів – всіх любили.
Якось зграя диких
голубів пролітала.
Бачать – родина дивна:
два голуби дорослі,
три гави менші,
голубенят двоє малих.
Всі гуляють, веселяться.

Гави – татом і мамою
голубів називають.
Зграя запропонувала –
летіти з ними.
- З радістю! Лиш дітей візьмемо
ми з собою.
Ми без гавенят не летимо.
Всі сім'єю вмить зібрались,
І вирушили в добрий шлях.

Всі, хто зустрічав
таку родину – дивувались.
Що голуби батьками стали
пташенятам гави.
Всі разом літали та
свою змішану сім'ю оберігали.

1. Що сталося з гавою?
2. Хто знайшов гніздо з пташенятами?
3. Чи залишилась пара голубів в чужому гнізді?
4. Як сприйняли пташенята своїх рятівників?
5. Чи покинула родина голубів маленьких пташенят.

Казка
про заснування дитячих будинків

«Змій Жирохлоп»

Колись дуже давно. Так давно, що люди вже забули, чи правда це була чи легенда. Далеко - далеко, у зеленій та квітучій країні, яку природа не обділила мальовничими пейзажами: блакитно-рожевими, оксамитовими озерами, в яких весело грало сонячне проміння, квітучими долинами, які манили своїми запашними ароматами й барвами мандрівників.

Жив там змії - Жирохлоп. Тисячоліттями він спав у своїй печері. А ж доки місцеві мешканці гучними співами, танцями на свято врожаю, розбудили його. Все королівство зазнало лиха. Змії прийшов до селян забрав собі багато мешканців. Відтоді постійно він вимагав сімейне подружжя. І люди приносили йому себе в жертву, щоб захистити своїх дітей, адже Жирохлоп не їв дітей.

Селяни вважали, що їхні діти трохи підростуть і зможуть покинути королівство, щоб врятуватися від того чудовиська. Ті родини, які намагалися втекти з поселення просто пропадали, і про них ніхто ніколи не чув. На жаль, вони не знали, що змії наклав закляття на королівство і ніхто не зможе його покинути – лише увійти можна. Крім того, щось чарівне манило мандрівників у ті землі. Тож назад шляху не було. Так і жили люди в страху, в сльозах та смутку.

З кожним роком дорослих людей ставало все менше та менше, багато дітей залишилися самі, без батьків. Старші діти доглядали маленьких. Але всі вони добре знали, що ростуть як корм для змії. Ті юнаки, які не хотіли

стати їжею для чудовиська пробували боротися, але марно, чудовисько був не переможний.

Одного разу дорогою, яка вела у те згубне королівство, йшла молода пара. Вони лише кілька днів як побралися. Ось і вирішили мандрувати світом, щоб було що розповісти дітям про свої пригоди.

Стефан – молодий красивий талановитий музикант, який грав на багатьох інструментах. Його музикою захоплювалися тисячі людей. Кожний король хотів, щоб цей хлопчина зіграв у нього на святі. А дружину його звали Ніколь, але він називав її Ніка. Вона мала багато талантів, але найбільший був до шиття. Вона шила дуже красивий одяг. Так вони заробляли собі на життя і заодно мандрували чужими землями.

Вони підійшли до красивої галявини, де росло багато різних грибів та жовтих маленьких квіточок, схожих на зірочки. Подружжя продовжувало йти далі, вони побачили неймовірну красу: зелений луг, а на ньому безліч різнобарвних пахучих квітів, а в середині луку жовте поле пшениці, а на полі діти ходять, серпом жнуть колоски.

Молоду сім'ю здивувало, що діти дуже засмучені, вимашчені брудом, в обдертому одязі, самі жнуть, без дорослих. Та й вирішили запитати в них чи усе добре. Як тільки вони почали наближатися до дітей, старший серед них почав кричати, щоб вони поверталися назад.

Стефан зупинився, подивився назад, на сторони, але так і не зрозумів чому той хлопчина кричав. Тут до них прибігає кілька дітей і кажуть, щоб вони поверталися, оскільки тут дуже небезпечно.

Діти взяли їх за руки і повели назад до чарівної галявини із жовтими квітами. І як тільки вони ступили на галявину здійнявся сильний вітер, що повертав їх назад до злещасного королівства.

Стефан та Ніко кілька разів намагалися пройти через цю галявину, але

марно, вітер повертав їх назад. І вийти вони вже не могли.

Діти дуже засмутилися, що не змогли попередити цій прикрій події, але вже нічого не зробиш. Вони запросили чоловіка з дружиною в своє поселення. Може там вони поки сховаються від Змія.

Коли вони прийшли в село, то Стефан і Ніколь не могли стримати сліз від побаченого: село складалося з десятків хат, але вони були в руйнівному стані. Здавалося, як тільки вітер подує дах обвалиться на мешканців, всі діти брудні, в болоті, одяг роздертий, їли все що тільки могли.

Діти сіли біля вогнища готувати вечерю. З насіння льону, ягід, листочків суниці зварили компот, напекли у багатті картоплі, нарізали білий буряк на десерт. Ось і вся їжа! Після вечері діти принесли цеберко багнюки і попросили, щоб Стефан і Ніка себе добре обмастили. Бо змій не любить цього запаху, то, може, не дуже скоро прийде за ними. Тут вони і розказали, всю історію про Жирохлопа, про своїх батьків та про мандрівників, яких вони теж не зуміли застерегти.

Ніка не могла повірити, що вони опинилися в такій ситуації.

Їй так шкода стало тих нещасних дітей, що вона засумувала і розплакалася. Чоловік обійняв її та сказав, що все буде добре і вони зможуть врятуватися. Правда, він і гадки не знав, як це саме зробити.

Два дні було тихо. Жирохлоп не давав про себе знати. Стефан з хлопчиськими гострили мечі, списи, сокири, всю зброю, яку знайшли у будинках. Він готувався до битви, не міг дозволити, щоб ці діти, його кохана та він, стали їжею для чудовиська. Хлопці хотіли з ним йти, але він не дозволив, бо вони ще зовсім діти.

Він обмастився багнюкою, міцно обмотався мотузками зі бронзової нитки, які сплела Ніка, взяв гострий меч, сокиру. На світанку вирушив до лігва Змія.

Довго шукати дорогу не прийшлося, бо стежка до печери була встелена кістками.

Стефан зібрав всю свою хоробрість та відвагу, запалив факел вогню та увійшов до печери.

Чоловік швидко знайшов дрімаючого велетня Жирохлопа. Як тільки Стефан вийняв меча, той розплющив очі. Подивився на маленьку людину, голосно засміявся і сказав:

– Ти прийшов битися?

Хлопець не довго думаючи, вступив у не рівний бій і замахнувся на Жирохлопа, але товста і міцна луска захистила його від гострого леза меча. Змій замахнувся на хлопця, але в нього в зубах залишились лише нитки від мотузки, якою хлопець був обмотаний.

Тоді своїм великим хвостом вибив з рук хлопця всю зброю, яку той приніс з собою.

Стефан зрозумів, що його битві кінець. Якщо зі зброєю був один шанс, то тепер його немає. Йому так прикро стало за тих маленьких дітей, за свою кохану, і йому ще так хотілося жити.

Хлопець заховався за величезний камінь, витягнув губну гармоніку, яку він змайстрував разом з дружиною, гарячі сльози покотилися по його щоках. На останок він вирішив подарувати собі щось приємне та заграв на ній.

Заграла сумна чарівна музика. Стало підозріло тихо. Граючи на гармоніці, Стефан виглянув із-за каменю. Картина, що він побачив його здивувала. Жирохлоп заплющивши очі, робив кругові оберти головою, ніби танцював. Тоді хлопець виліз на великий камінь, почав старанніше та ще гарніше грати. Тільки це вже була музика не прощання зі світом і коханою, а з великою надією на перемогу. Продовжуючи грати, хлопець почав шукати вихід з печери. Знайшовши вихід, хлопець грав та чекав, що буде далі, як раптом на звуки музики, із заплющеними очима почав виходити Змій. Тоді чоловік вирішив йти через підніжжя гори, до урвища скелі. Так вони і пішли: чоловік не переставав грати, а Змій – наосліп та пританцьовуючи.

Довго Стефан його ввів, втомився, але продовжував грати. Коли вони дійшли до величезної прірви, чоловік підійшов дуже поблизько до краю

скелі та грав. Жирохлоп танцюючи упав прямо в низ.

З його смертю зникло закляття, яке було на королівстві.

Стефан був щасливим, що зумів перемогти його. Коли діти побачили чоловіка, то дуже зраділи. І почалося гучне святкування.

Стефан з Нікою не змогли залишити дітей самих, тому і вирішили залишитись разом з ними. Вони пішли в занедбаний порожній замок, прибрали його та забрали всіх дітей до себе. Дітям дуже подобалося жити разом, адже тепер вони були в теплі, в затишку, завжди була смачна їжа. Чоловік з дружиною докладати багато зусиль, щоб правильно виховувати, навчати, а головне — любити дітей. А діти, нарешті, знову відчували, що таке бути дитиною. Всі мешканці замку стали великою та дружною родиною.

Королям інших земель сподобалась ідея – зібрати під одним дахом всіх дітей, які росли вулицями без батьків та родини. І з тих пір почали створюватися такі будинки-сиротинці. Де діти навчалися, гралися та створювали міцну дружбу між собою.

Запитання для обговорення

1. Хто розбудив Змія?
2. Чому Жирохлоп забирив лише дорослих людей?
3. Чому люди не могли покинути королівство?
4. Як виживали діти?
5. Хто врятував дітей від Змія?
6. Що допомогло Стефану знищити Жирохлопа?
7. Що саме створило подружжя?
8. Чи подобалось дітям перебувати у будинку

Казка
про прийомних та рідних батьків
«Жасминовий куц»

Колись дуже давно. Далеко від наших земель, жили собі чоловік Марк та дружина Жасмин. Було у них троє маленьких дітей: Оскар, Лео та Фелікс.

Дружина славилася не лише чарівною вродою, а й добрим серцем та щедрістю. Вона завжди допомагала іншим людям. А чоловік, був добрим теслею. Його вироби замовляли з різних королівств. Він завжди вкладав свою душу в роботу. Усією родиною вони їхали на ярмарок та продавали дерев'яні вироби, а додому їхали з іншими необхідними їм речами. Ось так і крутилися, не розкошували, але жили в достатку.

Одного пасмурного дня, з іншого королівства, на ярмарок приїхав старий злий чоловік. Як тільки він побачив Жасмин, що роздавала свіжу випічку нужденим людям, то полюбив її відразу. Часто він приходив та спостерігав за жінкою.

Ось Штефан наважився підійти до жінки та розповів про свої почуття. Але вона відмовила, адже вона дуже любила свого чоловіка та дітей. Це дуже обурило та розгнівало чаклуна і він вирішив знищити цю родину. Поки чаклун міркував як йому помститися - сама Жасмин з родиною весело та щасливо жили.

Якось чоловік повіз свої дерев'яні вироби у сусіднє королівство і не повернувся. Всі шукали його, але марно, він безслідно зник. Важко було

родині без батька, але жінка добре трималася: випікала на продаж ароматну випічку та хліб, інколи, добрі люди допомагали з маленькими дітьми посидіти.

Через деякий час чаклун знову прийшов до Жасмин та освідчився в коханні. Але жінка знову відмовила йому. Така відповідь ще дужче розлютила старого чаклуна й зі злості він повіяв чорним димом в обличчя жінки і щось пробурмотів собі під ніс, розвернувся та зник.

Пройшов день, другий жінка раділа, що чари відьмака не подіяли. Але не так то і було. Через деякий час сусіди помітили, що жінка змінилася: стала розсіяною, забудьковатою. То забуде обіцянки, які давала людям, то забувала обходити своє господарство. А то діти розповідали, що мати забувала їх годувати. Ніхто не розумів, що відбувається з Жасмин, адже вона ще зовсім юнна і завжди була хорошою матір'ю. В одні дні вона здорова, шустра, доглядала дітей, а в інші дні, зовсім інша...

Через деякий час жінка почала забувати імена своїх дітей, а згодом і їх самих забула. Вона сиділа біля вікна і дивилася в одне місце, не звертала уваги на все, що відбувалося навколо.

Якось на світанку найстарший хлопчик прокинувся від шуму і побачив, що мама піднялася з крісла, не поспішаючи пішла в кінець садка до озера, сіла і почала гірко ридати. І як тільки сльози почали падати на землю, жінка почала приростати до землі. Поступово її руки, ноги, а згодом і все тіло почало перетворюватися на гілля куща. Оскар злякався і побіг кликати на допомогу. Біля куща зібралося багато місцевих жителів. Покликали добру чарівницю, щоб вона допомогла зняти чари. Жінка сказала, що там дві душі зачаровані, і зніме чари лише той, хто їх наклав. Оскільки, ніхто не знав, хто та людина, все залишилось як є.

Діти часто сиділи та гралися біля куща, спостерігали за горобчиком, який завжди сидів на кущі. Вони розмовляли з ним і вірили, що мама їх чує.

Важко було маленьким дітям без батьків, хоч добрі люди допомагали їм, підгодовували. Ставало все холодніше, наближалася зима, діти не могли вже так гратися на вулиці як раніше.

Одного ранку повз подвір'я малят проїжала карета мельника, який їхав

від брата з сусіднього королівства. Він побачив дітей, які були легко одягнені, не по погоді, гралися біля куща. Лоренс здивувався і хотів поговорити з батьками, адже ж не можна в холодну осінь такий одяг носити. До нього підбігли Оскар та Лео. Вони розповіли всю історію про батьків.

Чоловік дуже засмутився, прикро стало за дітей. Він хотів їх забрати до себе до дому, але діти відмовились, сказали, що маму саму не залишать. Тоді Лоренс, з дозволу дітей зайшов у хату, закотив рукава, почав прибирати, розпалив у печі, нагодував та одягнув у теплий одяг дітей.

З важким серцем він поїхав додому, дуже шкода було дітей. Вдома він розповів все своїй сім'ї – доньці Габріель, сину Генрі та дружині Марті. Усі вони міркували як допомогти тим нещасним дітям. І через кілька днів родина зібрала усі свої речі, господарство та переїхали в те королівство, де жили діти.

Спочатку Лоренсу було важко починати життя заново. Але з підтримкою родити та допомогою хороших друзів, він збудував млин та продовжив свою справу. Оскільки, чоловік дуже добре молотив з пшениці борошно, то люди з усіх ближніх королівств їхали до його млина.

Марта з чотирнадцятирічною Габріель ткали тканину, на продаж шили рушники та одяг. Хоч Генрі було лише одинадцять років, але він дуже допомагав своїм батькам по господарству. Старші діти з великим задоволенням гралися та навчали трьох маленьких хлопчиків.

Вся велика родина доглядала за кущем та горобчиком, зробили йому годівницю та годували. Оскільки, він майже, ніколи не залишав маму-кущ. А сам кущ був небаченої краси: широке насичено зелене листя, нагадувало людські долоні, з білими квітами, які росли дуже густо. А запах....! Чарівний запах від нього йшов по всій ближній місцевості. Кущ, ніби, манив до себе прохожих, щоб не залишатися самому. Жителі помітили, що тричі на рік, у день народження Оскара, Лео та Фелікса, з куща стікають каплі води, схожих на сльози. Зрозуміло, що серце жінки розбите і плаче, що не може бути матір'ю для своїх дітей.

З цих краплин утворювалися нові пагони кущів. Люди назвали ці кущі жасмином. Вони зробили їхню місцевість багатшою та красивішою.

Йшов час. Діти підростали. Прийомна родина стала їм не тільки справжньою сімєю, а й друзями. Хлопці ніколи не відчували, що вони не рідні. Ця родина подарувала їм любов, турботу, підтримку, щасливе дитинство та шанс на хороше життя. Але діти завжди пам'ятали своїх рідних батьків, а коли забували, то Марта чи її чоловік нагадували про них.

В сусідньому королівстві принц зі своєю своєю свитою були на полюванні. У лісі було дуже тихо, ніби всі звірі та птахи, відчували, що мисливці ходять та позавмирили. Така тиша тривала довго. Вже коли принц зневірився і збирався повертатися в замок, раптом, в далечині побачив великого птаха. Принц швидко дістав свій лук із золотими стрілами і миттєво вистрілив у нього. Птах шансів не мав, оскільки принц славився

стовідсотковою влучністю та був першим мисливцем в королівстві. Чорний шуляк швидко почав падати до землі. Коли принц підбіг на те місце, куди впав птах, то здивувався, бо він зник. Мисливці з порожніми руками повернулися в замок. І ніхто навіть не здогадувався, що принц вбив не шуляка, а відьмака Штефана, що перетворився на птаха та робив людям капості. Як тільки золота стріла простромила його серце – всі злі чари зникли.

Тим часом, вся дружна родина приїхала з місцевої ярмарки. Лео та Фелікс прийшли до куща жасмину розказати про неймовірні події на ринку. І раптом вони побачили, як з куща та горобця почав йти сірий густий дим. Цей дим побачили інші родичі – всі прийшли дивитися, що ж це таке. Коли дим розвіявся, то сталося чудо - вони побачили своїх рідних батьків. Всі дуже зраділи, що Жасмин та Марк, нарешті знову люди. Батьки ніжно та міцно обійняли своїх синів і розказали, що вони все чули та бачили, як ті росли. Чоловік з дружиною були дуже вдячні Марті та Лоренсу за те, що не покинули їхніх дітей та виховували їх як своїх.

Відтоді Оскар, Лео та Фелікс стали ще щасливішими. Оскільки їхні родини об'єдналися. Замість одних батьків, доля їм подарувала двох чудових мамів та татів. Згодом, спільними зусиллями, хлопці побудували будинок для своїх рідних батьків, недалеко від прийомних. Стали всі дружно жити один одного поважати та підтримувати.

1. Як звали маму і тата?
2. Що і чому сталося з батьком сімейства?
3. Як діяли чари відьмака на маму Жасмин?
4. Хто бачив, що жінка перетворилася на кущ?
5. Чому добра чарівниця не могла зняти чари відьмака?
6. Хто вирішив забрати дітей собі?
7. Чому діти відмовились залишати свій двір?
8. Що зробив мельник Лоренс?
9. Як жилося хлопчикам з новою родиною?
10. Хто знищив злого відьмака?
11. На кого перетворився зниклий батько?
12. Як жили родини після повернення додому?

Казка про вітчима

«Чорний Лорд»

У часи лицарів та королів, жив один чарівник. Як його тільки не називали: і Чорним Лордом, і Королем Скель, і Темним Королем, і Несміяний. Ніхто не знав звідки він з'явився у цих краях. Але з його появою, люди перестали бути щасливими. Всі королівства, де він показував свій гнів та силу його дуже боялися.

Якось чоловік з дружиною поверталися через ліс додому з ринку від

сусіднього королівства. Втомившись, вирішили охолодитися в озері, а їхній маленький син спав солодким сном в кареті. Зненацька напали розбійники, забрали карету з товаром, хлопчиком і поїхали якнайшвидше.

Батьки намагалися наздогнати, але марно: коні дуже швидко зникли поміж дерев. Зłodії побачили хлопця дуже далеко від місця пригод, розгубилися.

– Що робити будемо? – каже один з розбійників, - шкода, ще зовсім дитя.

Тоді старший промовив:

– За лісовими хащами, коло обриву скель, живе стара, їй підкинемо, може вона попідкується про нього.

Так і зробили. Бабуся побачила малого, взяла до себе. Іріс - так назвала жінка свою знайду, мабуть тому, що знайшла його в долині, де гарно цвіли іриси. Від старості, сил в неї було мало, тому належної уваги дитині вона не приділяла, свою любов не проявляла – нагодує, то і це добре.

А згодом, юнак залишився сам, старенька відправилась до Бога. Ось так, і підростав хлопчина. Він виріз красивим юнаком. Але він не знав, що таке доброта, любов батьків, щастя та радість життя. Жив самотньо та похмуро. Це озлобило його душу, а серце, сповнене смутком, самотності та печалі - скам'яніло.

У печері, Іріс створив чарівний фонтан, де він міг спостерігати за людьми. Хлопець дивився за людським щастям і дуже злився, він ніколи такого не відчував. І як тільки в нього почали розвиватися магічні сили, він

робив все, щоб ускладнити життя людям. Щоб за бідами, вони забули про щастя та радість. Він любив посилати негоду: то тривалі зливи, а то посуху. Люди втрачали домівки, врожаї, тварин.

Один за одним, в королівствах почали панувати злидні, голод та смуток. Королі відправляли найкращих лицарів та героїв боротися з Королем Скель, але марно. Війська, що змогли врятуватися, поверталися без зброї, побиті, але більшість, він перетворював на камінь та розбудовував ними свій замок. Тому люди втратили надію на поряток. Щоб не злити Короля Чорних Скель – покорилися йому, перестали бути щасливими.

Але було маленьке королівство, до якого Іріс – король Чорних Скель, ще не добрався. Там правила королева Еліна, короля вона втратила чотири роки назад під час морської подорожі. Сама ж залишилася з двома дітьми: принцом – Лукасом та маленькою принцесою –Ліліян. Люди тут жили добре: вони співали, танцювали, поралися по господарству і просто були щасливими та насолоджувалися життям.

Але якось все змінилося: злива затопила фермерські врожаї, а що врятувалося від дощів, поїло нашестя комах, дикі звірі переловили багато домашньої худоби. Поступово королівство занепадало. Люди розгублено чекали рішень королеви, щоб якось покращити ситуацію в країні. Королева дізналася, від інших королівств, що вони зможуть вижити якщо, перестануть бути щасливими. Що це все витівки Короля Чорних Скель. Він просто не любив щасливих та радісних людей.

Еліна не могла дозволити, щоб її діти та піддані жили в такій країні та були нещасливими. Попрощавшись з дітьми та вручивши їх довіреній особі королівства, вона вирушила шукати Чорного короля, в надії, що зможе з ним домовитися. Довго мандрувала королева. Ніхто з людей не знав, а може і не хотів, показувати дорогу до Темного Лорда. Шлях було важко знайти, але королева орієнтувалася по природі: чим ближче вона підходила до короля, тим менше росло рослин, тим менше співали птахи та бігали звірі довкола. Природа ніби теж від страху завмирала.

І ось, Еліна потрапила в долину оповиту сірим густим туманом, де майже нічого не росло і була неймовірна тиша. Вона зрозуміла, що дуже близько знайде Темного Лорда.

А тим часом, король відчув про непрохану гостю на своїй землі і відправив до неї трьох вовків, щоб прогнали її. Коли Еліна, в цій темряві та смертельній тиші, почула вий вовків, дуже злякалася, серце почало битися втричі сильніше, паніка охопила її. Вона впала на коліна і думками вже прощалася зі своїми діточками. Вирішила заспівати востаннє пісню, в надії, що вітер зможе донести до них її прощання:

Рідні мої, любі мої! Богом дані ви мені.

З вами завжди буду я...

Хоч віднесусь далеко,

Але поруч завжди буду.

Королева так гарно співала, що навіть вовки заслухалися. Забули, що повинні її налякати та прогнати, почали лашитись біля неї, та завивати свою вовчу пісню. Довго вони так не розважалися, бо Іріс навіть їм забороняв співати.

Жінка пройшла крізь густий туман та опинилася біля величезної печери дивної форми. Вона нагадувала образ дракона з великими крилами. Вона шукала вхід до печери, але марно. І вже коли вона втратила надію, відчула холодний подих повітря зі стіни печери. Еліна почала розчищати колючі густі зарості, які росли на стіні, та побачила кам'яні двері. Вона постукала. Двері відчинилися, вона зайшла до печери. Страх охопив її тіло та душу, не знала, що очікувати від того чарівника, але бажання врятувати своїх дітей та королівство перемогло.

Вона зайшла в темне і холодне приміщення, не знала куди далі йти, бо там - темрява.

Раптом, королева почула далекий писк кажанів, який наближався до неї. Вони покружляли над її головою і полетіли далі. Еліна попрямувала за ними, за їхнім пищанням. Кажани привели її у велике приміщення, освітлене кількома сотнями дрібних вогників. Посеред кімнати було маленький фонтан з водою, зверху оповите туманом. А коло нього стояв молодий гарний чоловік. На обличчі Еліна побачила суворий і сумний погляд. Королева відчула, що він дуже нещасний. Вона промовила до нього:

– Доброго дня, вибачте, що потурбувала. Чи могли Ви мені допомогти?

Коли Іріс подивився на жінку, то в грудях щось потепліло, хоч він і не зрозумів, що саме. Він шоковано дивився на Еліну. Зазвичай, до нього приходили великі воїни зі зброєю. А це сама дівчина та й без зброї!

Вона здивувала його своєю ввічливістю, а ще її очі, кольору морських хвиль. І погляд був не такий як усіх: чоловік побачив в ньому скільки любові, доброти, ласки і жодного натяку на ненависть та злобу. Як в інших людей, що приходили до нього. Після всього, що він зробив її королівству, вона так гарно до нього розмовляє. Але все ж, зібрався своїми силами та грубо запитав:

– Чого сюди прийшла? Сама без війська? Смерті шукаєш? Ти знаєш у кого допомоги просиш?

В королеви, від страху, оніміло все тіло, але зібравши всю свою хоробрість та відвагу, вона сказала:

– Ви Король Чорних Скель.

– Ну і ...новину мені сказала. Я це і без тебе знаю, як мене люди називають.

– Мій народ страждає: діти плачуть, люди нещасні. Мені боляче дивитися на це.

– Нічим не можу допомогти! Менше будете веселитися – спокійніше будете жити. – сказав Іріс і вийшов.

– Зачекайте, ви мене не вислухали.

– Що ще ти хочеш? Повертайся додому поки жива. – Еліна присіла на коліна і почала лити сльози, - промовила:

– Будь ласка, пане, вислухайте мене!

Чоловікові важко було дивитися на справжні жіночі сльози, адже він спостерігав за плачем лише в чарівному джерелі. Тому погодився вислухати Еліну.

– Я віддам вам усе золото, що є в нашому королівстві. Лише не посилайте на нас різні нещастя.

– Якщо віддаси все золото, як ви будете жити? І взагалі, що мені з твого золота?... - гнівно сказав Темний.

– В мене маленьке королівство, але люди там дуже хороші, і я хочу, щоб вони були щасливі. Давайте, я віддам вам землі, ліси, які

належать нашому королівству. Ми будемо платити вам за користування.

– Ні, не маю жодного бажання....

Що тільки Еліна не пропонувала чоловіку, але він не погоджувався. Але раптом він промовив:

– Ти так хвилюєшся за свій народ, що готова залишитись в злиднях. А чи покладеш своє життя за них. Королева не довго думаючи сказала -«так».

– Гарзд, я залишу твоє королівство в спокої, якщо ти залишишся тут, зі мною, будеш куховарити та прибирати в моєму домі.

Еліна розуміла, що якщо вона погодиться, то більше ніколи не побачить своїх дітей. Але ж як материнське серце зможе витримати таку розлуку.

– Я згідна залишитися, але з однією умовою: місяць має тридцять або тридцять один день. Прошу дозволу - 10 днів проводити в своєму замку, з дітьми, а 21 день я буду служити тут.

– Ні! Мене так не влаштовує.

– Чому? Вам шкода виділити на гостини десять днів, то може давайте години. Місяць, приблизно, має сімсот сорок чотири годити, з них – 240 годин, буду з дітьми, решта п'ятсот сорок годин буду тут. А ні, то можна 336 годин вдома, решта 408 годин знову тут.

Еліна так заморочила голову Чорному лорду, що він, не зрозумівши як погодився на її пропозицію. Більше того, вирішив з королевою їхати, щоб вона не зуміла щось вигадати проти нього.

- Двадцять один день! – прокручувала в голові жінка – Як витримати двадцять один день у цій темряві? – міркувала Еліна.

Дні проходили для жінки повільно та важко. Але в надії на тих десять днів, які вона проведе вдома, з дітьми – давали їй сили. Вона старанно готувала, прибирала, виконувала усі доручення Темного, хоч деякі були вже такі, що жінка знала, що він її випробовує. Як наприклад, щодня гладити мурах з мурашиної ферми, яку король собі завів та любив спостерігати за ними, так само як і за людьми.

Нарешті, настав той день, коли Еліна з Темним мали відправлятися до замку королеви. Іріс взяв темно-сіру ворсисту мантію та накинув собі на плечі, іншою частиною накрив Еліну і попросив, щоб вона подумала про свій дім та дітей. Як тільки жінка уявила свій дім–вони вмить перенеслися в замок.

Піддані, які побачили королеву дуже раділи, що вона жива та не ушкоджена. Розповідали їй, що ситуація в країні покращила, люди дуже вдячні їй, що змогла врятувати своє королівство. З великою неохотою,

жінка представила свого гостя і попросила всіх шанобливого ставлення до нього.

Королева почала питати про своїх дітей, як тільки дізналася, що вони в саду граються-вмить побігла до них.

Іріс стояв, через вікно спостерігав за картиною: як мама і діти міцно обіймаються, цілуються та плачуть. В нього заболіло щось у грудях, потім відчув страшну злість та гнів. Хотів знищити королівство в попіл. Але згадав, що дав слово королеві - поки вони будуть на її території – жодної магії. Хоч він був злим, але людиною слова, завжди тримав його.

Зробивши всі державні справи та надававши доручень своїм помічникам, королева приділяла весь час своїм дітям. Вона насолоджувалася кожною хвилиною: вдихала запах їхнього волосся, намагалася добре запам'ятати риси їхнього обличчя. Жінка боялася, що в тій темряві та пустоті, куди повернеться, вона не зможе згадати своїх дітей.

Перших два дні діти з насторогою відносилися до чоловіка, як бачили десь соромились та тікали. Згодом, звикли до його присутності і були вже собою.

Іріс вважав себе злим та пишався цим. Але зайшовши в сад він на мить втратив мову від побаченого. Перша думка, яка виникла в його голові:

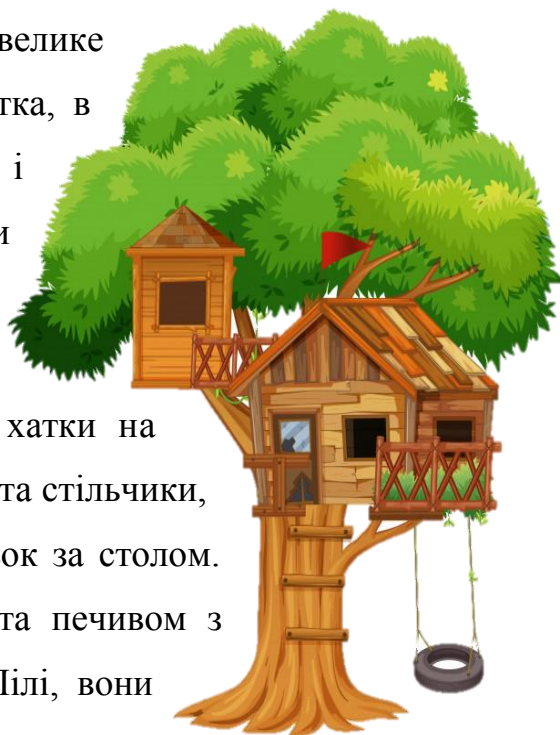
- Яка краса! Це рай! Невже може бути десь так гарно!

Дійсно, в саду було чарівно: великий сад

простягався крізь усю долину аж до озера, плодові дерева цвіли різними кольорами від білосніжно-білого до темно-рожевого. У повітрі літав приємний та солодкий запах цвіту. Лунали співи соловейка, жайворонка, дрозда, ластівки та інших птахів, які своїм співом заворожували все довкола. Вони співали так весело та радісно, ніби хотіли поділитися своїм щастям з іншими. Там було настільки красиво, що хлопець не міг насолодитися, адже він ніколи не бачив і не чув стільки прекрасних речей в одному місці.

А ще його вразив дитячий майданчик, де побачив пісочницю у формі черепахи, гірку для катання та різні гойдалки.

Між деревами сакури виднілося велике дерево-дуб. На ньому була дерев'яна хатка, в якій діти гралися. Чоловік часто стояв і дивився за їхніми іграми. Але якось, коли дівчинка гралася в садку, і чоловік вийшов у сад. Принцеса Лілі підбігла до нього, взяла за руку і повела його до хатки на дереві: там він побачив маленький столик та стільчики, іграшковий чайний сервіз та кілька ляльок за столом. Дівчинка почала пригощати його чаєм та печивом з квітів. Не зрозумівши як, Іріс підіграв Лілі, вони почали разом гратися. І їм було весело, вони постійно сміялися і йому це дуже подобалося. Його вразила доброта, щирість та мрійливість дівчинки.

Одного вечора, повертаючись з озера Іріс почув плач Лукаса, який сидів на галявині:

- Ти чому плачеш? – запитав чоловік.
- Лук і стріли, переломились... – схлипуючи, промовив хлопець.

- Нічого жахливого немає! Відремонтуємо або зробимо нову зброю. - сказав

Іріс, і взялися за роботу. Коли хлопці полагодили лук і стріли, вони вирішили випробувати їх та почали стріляти: чия стріла далеко полетить.

Вони розважалися та сміялися, як раптом Іріс зрозумів, що любить цих дітей і йому буде важко без них у своєму замку. Так і провели вони десять днів, в гармонії та щасті.

–Настав час повертатися до твого замку.

Ходімо. – промовила до Темного Еліна. Та міцно обійняла своїх дітей та друзів.

– Так! Ходімо! Хоча знаєш, я передумав! Ти потрібна тут, своїм дітям. За королівство не хвилюйся – воно буде в безпеці. А я піду. Прощайте!

Принцеса Лілі та принц Лукас швидко підбігли до Іріса та міцно обійняли його. Їм дуже хотілося, щоб він залишився з ними. Чоловік почав діставати свій чарівний плащ-накидку як раптом королева промовила:

– Не йди! Залишайся з нами! Я люблю тебе і хочу, ти став батьком для моїх дітей.

– І я вас люблю! Не уявляю свого життя без вас. Ви заповнили моє порожнє серце любов'ю та добротою. Я мушу піти до свого замку, там ще є не закінчені справи. Але скоро повернуся – сказав Іріс, обійняв королеву та дітей. Потім накинув плащ і зник.

Він довго дивився на свій замок і думав, що тепер він вже не самотній. У нього є люди, яких він дуже любить і все зробить задля їхнього щастя. Король Іріс зняв чари зі свого замку: каміння знову перетворилося на людей і вони відправилися додому. Тоді він ще познімав усі чари, які накладав на інші королівства – все повернулося на свої місця.

Іріс та королева Еліна одружилися та виховували принца та принцесу, а згодом у них з'явилася ще маленька принцеса Лізі, яку з великим задоволенням, допомагали виховувати старші брат та сестричка.

Запитання для обговорення

1. Як ще називали Чорного Лорда?
2. Як маленький хлопчик потрапив у лісові хащі?
3. Хто знайшов хлопчика і яке ім'я дали йому? Чому?
4. Чому Іріс став жорстоким та злим?
5. Що найбільше дратувало Чорного лорда в людях?
6. Які негоди послав Темний Лорд?
7. Хто вирішив рятувати своє королівство?
8. В яку долину потрапила королева Еліна?
9. Де жив Темний і який вигляд мало його помешкання?
10. На яку пропозицію погодився Чорний лорд?
11. Як жилося королеві у Темного?
12. Яким чином герої казки перенеслися з печери до замку королеви?
13. Як діти королеви сприйняли Іріса?
14. Чому Іріс не хотів повертатися до свого замку?
15. Чи зняв чари Іріс?
16. Як поповнилася родина королеви?

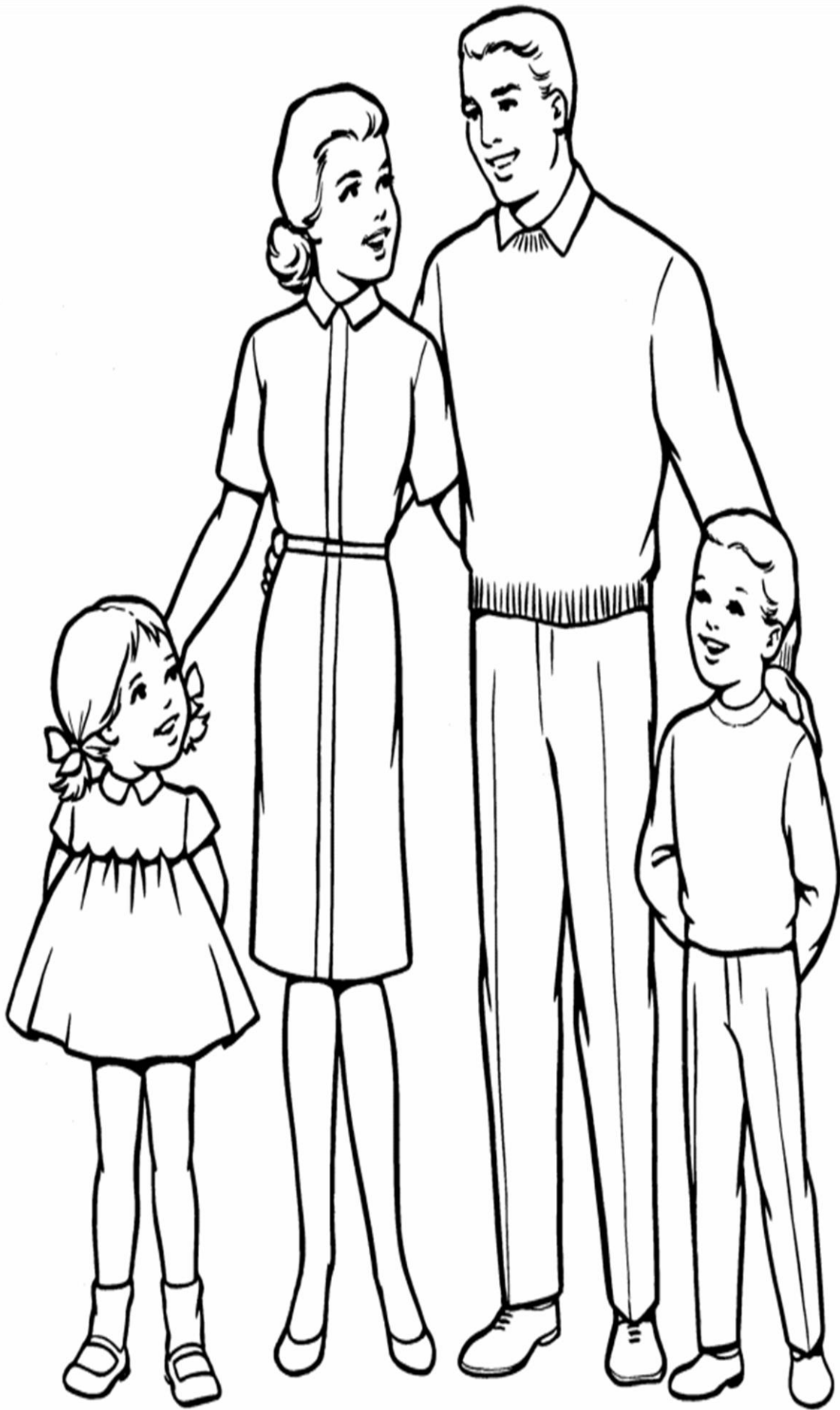

*Закріплення матеріалу:
розвиток дрібної моторики
та творчої уяви дитини*

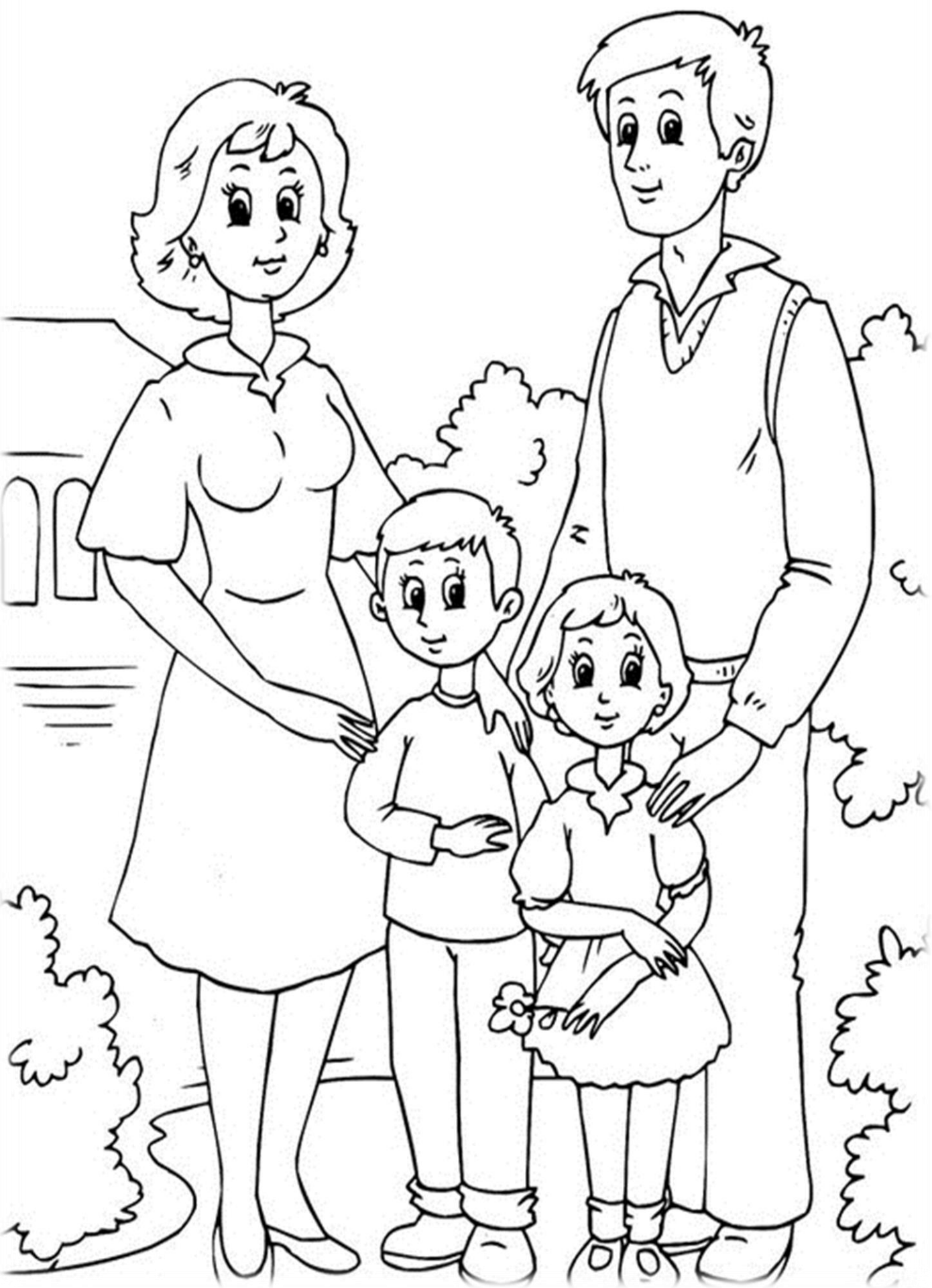

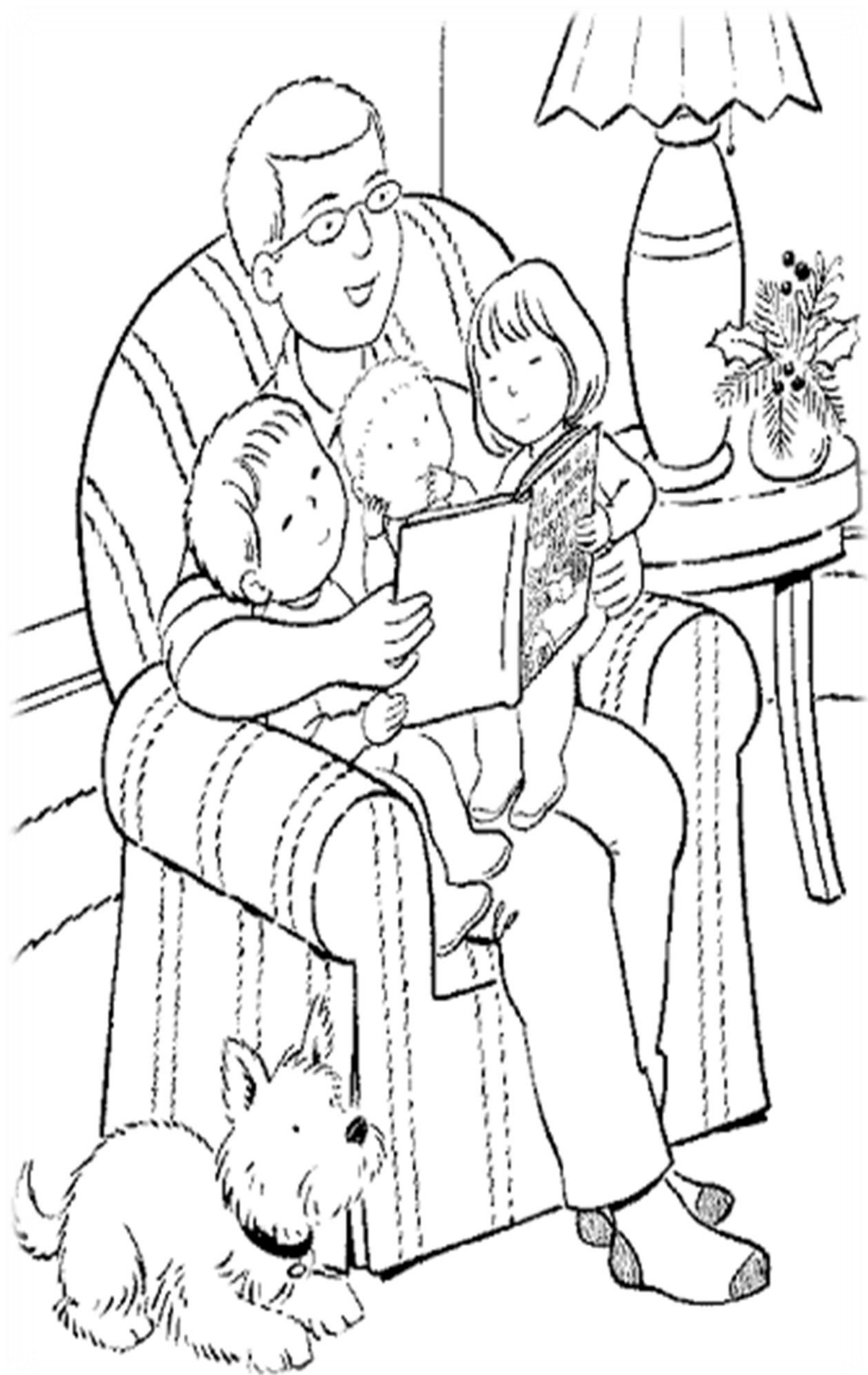

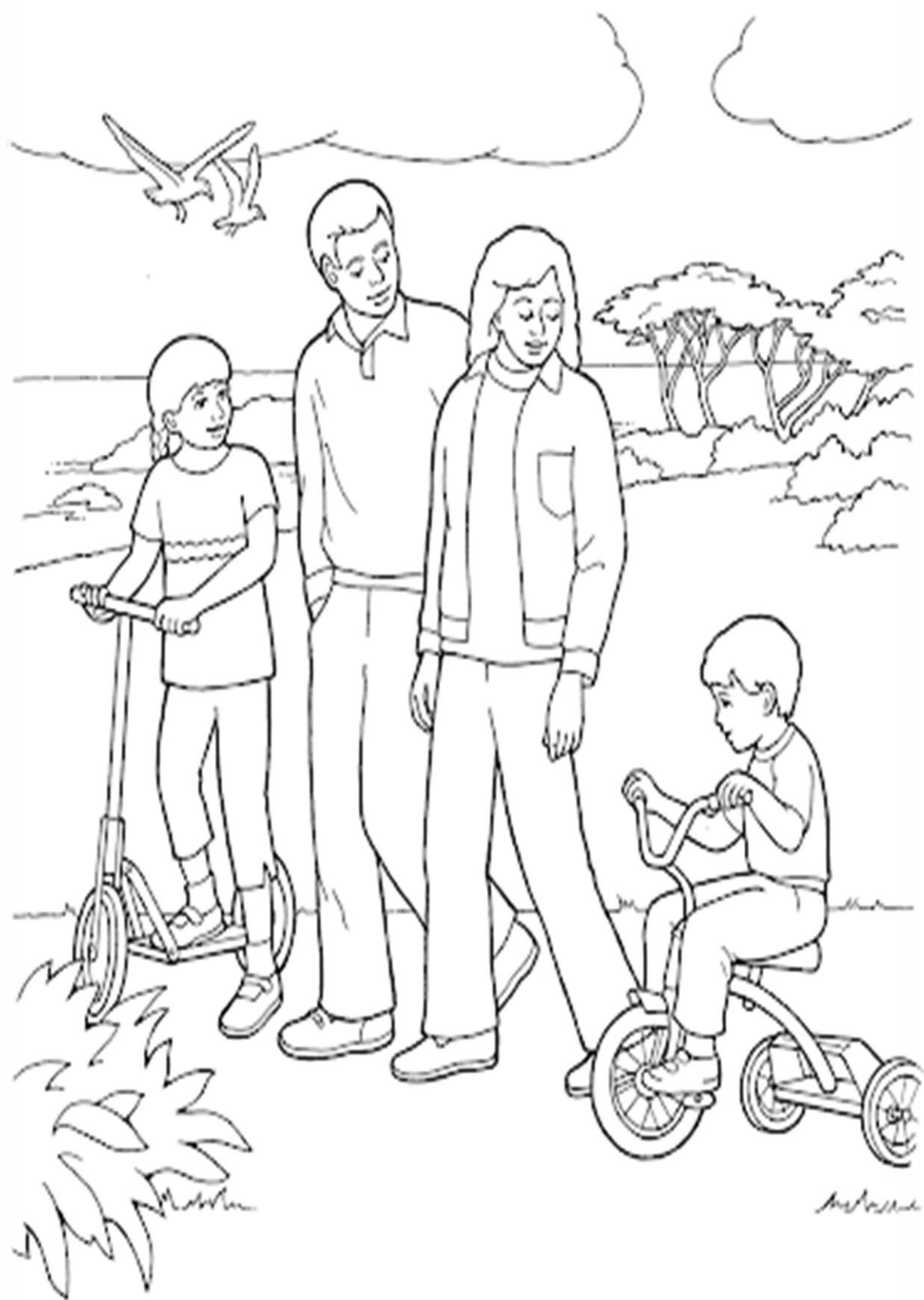

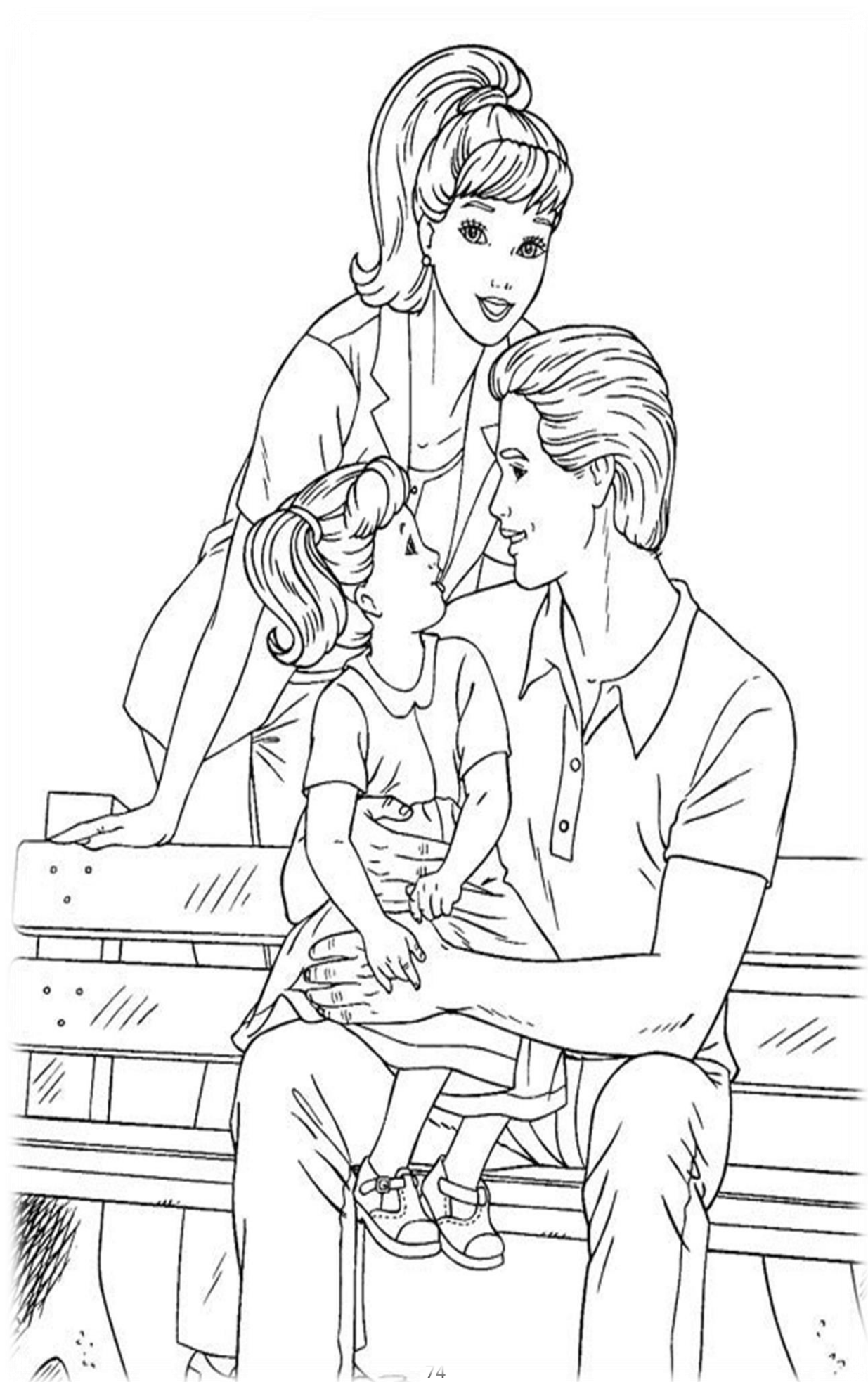

©LOOK@TBV

